

Rodokmeny

Vždycky mne rozhodí rodokmeny. Myslím ty biblické. Jako dítě jsem je odmítal číst. Moc jmen, nikoho to nezajímá. Obecně: Nudí nás rodokmeny, ve kterých nic nevidíme, neumíme se v nich vyznat, jsou o lidech, kteří nás nezajímají. Ale když se to týká nás, to zpozorníme. Rodokmeny, které máme v Bibli, byly ve své době velice zajímavé a pokud je čteme očima tehdejších lidí, jsou zajímavé i dnes.

Obecně dnes rodokmeny táhnou! Lidé se hrabou v archivech, někteří se tím hrabáním dokonce živí. Profesionálně, nebo amatérsky, každopádně s velkou touhou objevují mladí i staří svoji minulost. Předkové se skládají do řady tak, jak o nich vyprávějí barokní matriky a majetkové soupisy starých časů. Zjišťujeme, jak pomíchaný svět máme za sebou. Jeden předek tu zůstal po napoleonských válkách a prababička přišla z Haliče. Zdobí nás české jméno a přesto patříme po obou liniích k německým předkům. To, co se dá dohledat, je často genetika proher, zmatků, nevěry a zla.

A ještě: Podívejte se dnes na volební kampaně. Jak je důležitá minulost kandidátů. Nejenom jejich vlastní, ale často rodinná minulost. A také minulost těch, kteří za nimi stojí. Je v tom i představa, že minulost může mít velký vliv na dnešek. Objevuje se to také v jakési magické podobě v křesťanství. Osud či genealogická váha kleteb pro celá pokolení je více, než Kristus sám. Nevede se ke Kristu a nové podobě stvoření, ale k jakési psychoanalýze, která rozvazuje a osvobozuje. Je to zajímavé, divácky poutavé, ale není v tom moc biblické podstaty.

To vše v Biblickém světě nebylo hlavním tématem. Bible je významná v tom, že nepředpokládá, že špatný otec musí mít špatného syna. Je to prostší, protože Pán Bůh pracuje s každým zvláště. A na neštěstí, naše vlastní kroky nevěry nás mohou odcizit Božímu světu přesto, že jsme dětmi vynikajících rodičů.

Věřme ale v to lepší, že Pán Bůh geny může nechat vyčůrat či přechůrat, že se podle jeho vůle mohou stát zázraky a špatní otcové mohou mít dobré děti. Dokonce náhradní otcové mohou hrát zásadní roli v životě svých dětí. Žádný genový přenos se nemusí konat: „A tak od nynějška už nikoho neposuzujeme podle lidských měřítek. Ačkoli jsme dříve viděli Krista po lidsku, nyní ho už takto neznáme. Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové!“ (2. Korintským 5:16n)

Jakou roli tedy měly rodokmeny zapsané v Bibli? Biblické rodokmeny měly pro Izrael konstituční úlohu. Je dobré si připomenout, že je právě třicet let od chvíle, kdy jsme dostali naši současnou ústavu, která nás popsala jako společný stát Čechů, Moravanů a Slezanů, kteří vstupují občansky, nikoli pro konstituční úlohy svých národností. To nejvíce je v moderní konstituci je - být občanem.

V biblickém světě konstituuje naši existenci prostá víra. Soupisy lidí, kteří věřili navzdory svému původu - často s velmi podivným etnickým původem - jsou Bohu a nám na svědectví v soupisech ustavujících naši identitu. Ustavují naši osobnost, naši dobu, naše vztahy, naše pohledy na stvoření a celý svět. Podobně rodopis prvních lidí na tomhle světě. Rodokmeny nepopisují genealogicky všechny detaily a těžko se z nich dá něco vypočítat. Všimněme si už samotných údajů z knihy Genesis a později rodokmenů Pána Ježíše z Matoušova a Lukášova evangelia.

- > Genesis 5:3-32 vypisuje 10 pokolení od Adama po Noe (po linii prvorozených)
 - > Genesis 6:1-4 uvádí do hry dcery lidské a syny božské - úpadek
 - > Genesis 6:5 - 9:29 Příběh potopy a zničení
 - > Genesis 10:1-11:9 přivede na scénu syny lidské a stavbu věže v Babelu - úpadek
- > Genesis 11:10-26 vypisuje 10 pokolení od Šéma po Teracha (po linii prvorozených)

Biblisté říkají, že redakci těchto textů udělali kněží na základě tradovaných zpráv při návratu z Babylóna. Potřebovali něco, co konstituuje jejich existenci. Byla to Geneze Izraele, synů Abrahamových, Izákových a Jákobových. A Boží milosti v lidském životě. A teď zajímavé detaily:

- * Adam je názvem pro muže a ženu dohromady. Dokonce lidstva - je v množném čísle. Bůh stvořil člověka ke svému obrazu za mužského a za ženskou osobu, míněno jako samec a samice, maskulinní a feminní osobnost. Až v Genesis 5:3 je to osoba, muž Adam
- * Na stejném místě knihy je také údaj zplození prvního syna - 130 let, ale v různých textech, ze kterých se překládá, jsou různá čísla, Septuaginta má nakonec 230 let. Číslo nebylo vypovídající o skutečných letech života, mělo svou výpověď významovou.
- * Adam zplodil přece ještě jiné syny, zmíněn je ale jen Šét (Vloženec) oproti Kainovi (Získanec), podle Gn 5 nazve, ba provolá syna jménem Šét sám Adam. Oproti 4:25, kde to udělá Adamova žena. Konstitučně je správné to Adamovo. Hospodin tím nezapomíná na všechny další dcery a syny. Zamlčení jsou i Kain (získanec) a Abel (vánek, pára)
- * Kain má svůj rodokmen lidskosti a bídy v Gen 4, od Kaina až po Tubal-kaina deset a Lámech je tu sedmý v pořadí
- * Adam zplodil syna ke svému obrazu na rozdíl od stvoření Božího. Adam ani nemohl nic jiného. Víc může jen Pán Bůh
- * Šét - vloženec, Enóš - Človíček, Kainan - zdrobnělina :-D Kájínek, Mahalalel - Bohuslav je bohochval. S ním se jede vzhůru a pak to jde zase dolu - Jered je Sestupák, A Henoch je zasvěcence - to zase nahoru a Metúšelach je poslanec smrti, muž oštěpu, umírá v roce potopy. Hore dole - taková je skutečnost.
- * Henoch - zasvěcence je sedmý v pořadí jako Lámech v Kainově rodokmenu (Genesis 4:1-24) a je mezi nimi zjevný rozdíl! Zvěst jména Lámech je založena na přesmyčce - ne melech, ale lámech. Takže ne Král ale Rkál, tedy jakýsi Pakrál, nekvalitní a falšovaný král

Proč to dělali kněží, později rabíni? Dělali to pro národní sebeuvědomění.

Lhali při tom? Vymýšleli si? Ne, psali o své víře a objevovali - byť nedokonale Boží pravdy. Jejich myšlení je starověké. Oslovovali lidi svojí doby. A co ta hausnumera věku? To jsou výrazy pohanské představy o pověstných lidech, ti musí být dlouhověcí. V Babylóně se o nich tak mluvilo. A co ta spousta nejmenovaných, které byly taky zplozeny. Proč se počítají jen prvorození? Není to nefér? Není, je to styl té doby. I nejmenovaní jsou v Boží paměti.

A Ježíšovy rodokmeny? Máme dva. Zní to jako typický nebeský humor, když dva evangelijní rodokmeny Ježíše Krista ukazují k Josefovi, který nebyl geneticky přímým otcem toho, jemuž říkají křesťané Spasitel. Není to divné? A není divné, že v obou rodokmenech má Josef jiného otce? Což někteří rychle napravují možností narození z levirátního vztahu či faktického nasměrování rodokmenů k Marii.

Rodokmen podle Matoušova evangelia začíná od Abrahama. Tady se Ježíš představuje jako dobrý příbuzný v izraelské rodině, jako by před Abrahamem nic ani nebylo. V seřazených čtrnáctkách Ježíšových předků jsou tak vypsány tři velké kapitoly izraelských dějin. První kmenová: dvakrát sedm rodin do Davida. Pak stejně i ta královská až po zajetí v Babylóně a nakonec ta v posvátných textech částečně zamlčená po návratu ze zajetí. A tak se doputuje až k Josefovi, jemuž je manželkou Marie.

A to není jediná žena zmíněná v rodokmenu: najdete tam syna paní Támar, která se neváhala převléct za nevěstku, aby získala potomka ze svého tchána. Nechtěla být jen ctěnou vdovou, chtěla přidat své rodině velkého muže. A nenašla jinou formu, než incest! Skadál. Matku toho dalšího ctěného potomka, Rachab, tu musíte zařadit mezi skutečné nevěstky, protože si tak vydělávala mimo službu v jakémsi měsíčním kultu. Ta následující, jménem Rút, patří mezi zapovězené pohanky, přesto porodila dalšího muže do rodiny. A naposled je tu zmíněna žena, již známe pod jménem Batšeba, žena Urijášova, se kterou cizoložil král David. Není tu jmenována, ale je zvláště zjevné cizoložství. Skandál! To ona je maminkou Šalamounovou. Proč tolik rodinné špíny, již se evangelista Lukáš v tom druhém soupisu taktně vyhne? Proč se tam někde zmiňují maminky a jinde ne?

Díky Matoušovi máme třikrát čtrnáct generací (42) Boží milosti od Davida dál. A Matouš se za Ježíšovy předky nestydí a rozumný člověk to dělá stejně, jako on. A všichni jsou tu právě takhle, protože se až dodnes v židovském světě myslí na tajemství života jako na tu největší milost.

Matouš má 27 či 28 generací od Davida do Josefa. Lukáš naskládá 42 generací od Davida až k Adamovi. Takže od Davida k Josefovi 30 generací! (Augustin říká, že celkem je to u Lukáše 77 generací a Ireneas říká, že 72 generací) Ten Lukášův rodokmen počítá Ježíšův původ jinak, totiž

opačně. Sestupně od Josefa až po Adama. Máme podle něj vědět, že náš záchrance je skutečný člověk, který se nestydí za ty dva prarodiče, co si do exilu z ráje odnesli jen holou kůži a svou vinu.

Genetika dobra má vždy navrch. A Tvůrce se nevzdává ani v nejhorších časech. Je schopen naroubovat na ušlechtilou podnož třeba i nedokonalou snítku života. Pracuje s námi proti přirozenosti všech nám známých přírodních zákonů. Bůh si věří!